

פרשת נשא לילדים

בשהגיע יום המשפט, הביאו את השר לפני המלך. "איך העזת לשקר כך?" שאל אותו המלך, "הרי זה ברור שיש לך רכוש פי עשר ממה שאמרת!"

"איש אשר יתן לכהן לו יהיה" (במדבר ה, י)

למלך אחד היה שר יהודי חכם ומצליח, שהצליח בכל מעשיו והיה לעשיר גדול. מוכן שהשרים האחרים, הגויים, קנאו בו מאוד ונסו בכל דרך להכפיש את שמו בעיני המלך. הם ספרו עליו למלך דברים שלא היו ולא נבראו, ונסו לשכנע אותו להאמין שהיהודי גנב את כספו מקפת המדינה.

המלך לא רצה לשמע לשטיות הללו, כי הוא הכיר את השר שלו היטב, ונדע עד כמה הוא ישר והגון. "אתם מדברים מתוך קנאה", אמר המלך לשרים הגויים, ושלח אותם מעל פניו.

אבל השרים לא הפסיקו. שוב ושוב אמרו למלך שיבדק וינכח בכך שהשר היהודי גנב ממנו. בסוף נכנע המלך וקרא לשר שיבוא אליו לחקירה.

חקר המלך את השר: "כמה רכוש יש לך?"

ענה השר: "מיליון דולר". אבל האמת הייתה שהרכוש שלו היה שונה פי עשר!

המלך נדע שלשר יש הרבה יותר כסף. הוא כעס עליו מאוד, וצוה שיביאו לארמון את כל רכושו של השר היהודי. בשהביאו את הרכוש ספרו ובדקו, וראו שהשר שקר, ושהרכוש שלו שונה פי עשר מהסכום שהוא אמר! על השקר הזה לא נכל המלך לסלח לו, והוא צוה שיזרקו את השר לבית הסהר ויקבעו תאריד להעמיד אותו במשפט.

כְּשֶׁהִגִּיעַ יוֹם הַמִּשְׁפָּט, הִבִּיאוּ אֶת הַשָּׂר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. "אֵיךְ הַעֲזַת לְשַׁקֵּר בָּךְ?" שָׁאל אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ, "הֲרִי זֶה בְּרוּר שְׂיֵשׁ לְךָ רִכּוּשׁ פִּי עֹשֶׂר מִמָּה שְׁאֻמְרֵת!"

אָמַר הַיהוּדִי: "לֹא שִׁקְרָתִי, הַכֹּל אֱמֶת. אֲנִי רִגִּיל תְּמִיד לְרֹשֶׁם בְּפָנֶקֶס מִיָּחָד אֶת הַמַּעֲשֵׂר שֶׁאֲנִי נוֹתֵן לְצִדְקָה. כְּשֶׁהֶמְלַךְ שָׁאֵל אוֹתִי כְּמָה שְׂוֵה הָרִכּוּשׁ שְׁלִי – עֲנִיתִי אֶת הַסֵּכוֹם שֶׁכָּתוּב בְּפָנֶקֶס הַצִּדְקָה שְׁלִי, כִּי זֶה בְּאֵמֶת הָרִכּוּשׁ שֶׁנִּשְׁאָר תְּמִיד שְׁלִי, וְאֵף אֶחָד לֹא יִכּוֹל לְקַחַת אוֹתוֹ מִמֶּנִּי. וַיִּשְׁאַר הָרִכּוּשׁ? אֲנִי אֵף פַּעַם לֹא יוֹדַע אִם הָרִכּוּשׁ הַזֶּה יִשְׁאָר בְּיָדִים שְׁלִי אוֹ לֹא. הִנֵּה, הַמֶּלֶךְ רוֹאֶה שֶׁכָּל הָרִכּוּשׁ נִלְקַח מִמֶּנִּי עֲכָשָׁו. וּמָה נִשְׁאָר לִי? הַפֶּסֶף שֶׁנִּתְּתִי לְצִדְקָה – הַזְכוּת שֶׁלּוֹ שְׁמוּרָה לִי בַּשָּׁמַיִם לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים..."

כְּשֶׁרָאָה הַמֶּלֶךְ אֶת פָּנֶקֶס הַצִּדְקָה וְאֶת מַה שֶׁכָּתוּב בּוֹ, צִוָּה לְהַחֲזִיר לַיהוּדִי אֶת כָּל רִכּוּשׁוֹ, וְהַחֲזִיר אוֹתוֹ לְמַעֲמָדוֹ כְּשֶׁר הָאֱהוּב וְהַחֲשׁוּב בְּחֹצֵר הַמֶּלֶךְ.

כָּךְ, מִסְבִּיר רַבִּי זְלַמֵּן סוֹרוּצְקִין, צָרִיךְ הָאָדָם לְהִתְיַחֵס לְכֶסֶף. עֲלֵינוּ לְדַעַת, שְׂרָק מַה שְׁנוֹתָנִים לְצִדְקָה נִשְׁאָר שְׁלָנוּ לְתַמִּיד. שְׂאֵר הַפֶּסֶף אֵינוֹ שְׁלָנוּ, וְכָלֵל לֹא בְּרוּר שֶׁיִּשְׁאָר אֲצִלָּנוּ. זֶה מַה שֶׁכָּתוּב: "אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן לַפֶּהֶן לֹו יִהְיֶה" – מַה שֶׁהָאָדָם יִתֵּן לַפֶּהֶן, לְדַבֵּר מִצְוָה, "לֹו יִהְיֶה" – זֶה יִשְׁאָר שְׁלּוֹ לְתַמִּיד, וְאִישׁ לֹא יוֹכֵל לְקַחַת מִמֶּנּוּ אֶת הַמִּצְוָה, שֶׁהִיא הָרִכּוּשׁ הָאֱמֶתִי שֶׁל הָאָדָם.